

21/03/2003

Autodidact Jo Arend had met vader Albert zijn eigen conservatorium aan huis

„Nog steeds geen statuut voor muzikant”

Het respect voor
vader-muzikant Albert Vanarendt
ontzegde Jo Arend een eigen visie en
goesting niet : „Ik heb muzikaal een stuk weg
afgelegd die pa niet heeft gedaan. Ik ben de po-
pulaire toer opgegaan, zonder het puur artistieke uit
het oog te verliezen. Ik kon me naast de improvisatierij-
ke jazz eveneens ten dienste stellen van de balletwereld.”
's Zomers komt Jo Arend, die aan vader Albert zijn *eigen
conservatorium aan huis had*, aan de kust heel goed aan zijn
trekken met optredens in het Oostendse casino en het Ther-
mae Palace, concerten voor de Pannese Dienst voor Toeris-
me alsook contracten in Blankenberge en Knokke. Of hij het
allemaal zou herdoen ? „Ik denk van wel. We hebben een
zeer druk leven gehad, waarin heel veel variatie school. Als
ik nooit bang ben geweest om te leven, dan ben ik even-
min bang om te sterven.” Wat Jo Arends toekomst be-
treft, zou hij beslist een eigen werk op de markt wil-
len brengen. Evergreens die niet tijdsgebonden
zijn. Belangrijk nadeel aan het leven van mu-
zikanten is dat er voor hen nog altijd
geen statuut bestaat.

Als kleuter van 6 jaar mits mondharmonica en blokfluit al door muziek bezeten, werden noten en toonladders voor Jo Arend al gauw een normale uitvalshoek om te communiceren met Jan-en-Alleman. Zijn latere golden sixties kleurde hij in met Louis Armstrong, Charles Trenet, Gilbert Bécaud en Charles Asnavour. Voldoende opdat zijn hele body stilaan helemaal zou ingekleurd en aangevreten worden door de jazzpassie. Daar zorgde natuurlijk zijn sentimentendronken saxofoon voor. De overgave waarmee Jo musiceerde en leefde, belette hem evenwel niet vader te zijn van vier kinderen: Pascale (25) tot en met verliefd op paarden; Carolien (23) moeder van zoon en dochter, Tine (12) nu al doorwinterd met de sax en Jan (6) die wel niet uit de muzikale familie toon zal vallen. (Foto ET)

In Nieuwpoort geboren op 20 februari 1958 heeft Johan Vanarendt — artiestennaam Jo Arend — een jongere broer Stefaan en zussen Chantal en Els. Zijn broer baat een tennisclub uit in de Westhoek en traint KV-keepers. Beide zussen zitten tot over hun oren in de commercie.

Vader Albert, drie jaar geleden overleden, behaalde een prijs aan het conservatorium in Gent, speelde in verschillende orkesten — o.a. het Nederlandse Malando — en was jarenlang muzikaal niet weg te denken uit de Adinkerkse Meli. Vader was bijzonder tot het klassieke genre aangetrokken.

Welke opleiding heb je gekregen ?

— **Jo Arend :** „Waar de mensen destijds de financiële mogelijkheden niet hadden die ze vandaag wel hebben, ben ik bij het leger gegaan om er een opleiding te krijgen als medisch marinetechnicus. Een ietwat hogere graad dan gewoon verpleger. Ik liep hiervoor stage in het militaire hospitaal. Tijdens de dag zat ik in de verpleegkunde... en 's avonds ging ik muziek studeren.”

Wat boeit er je speciaal in de muziek ?

— **Jo Arend :** „Jazz is mijn passie, hetgeen mijn liefde voor klassiek evenwel niet doodsmoort. Uit de golden sixties onthou ik zowel Louis Armstrong als Charles Trenet. Met zekere passie denk ik aan saxofonist John Coltraine, die het modernisme in de jazz doorvoerde.”

Wat kan dan wel uit de sax worden gehaald ?

— **Jo Arend :** „Muzikale klaspakken hebben hun eigen totaal spel en spelen niet zomaar vlakke noten. Met een andere frasering verwoorden

zij de compositie met eigen zinnen zodat — zowel onder als boven de toon *klawierend* — hun vertolking de originele toonladders helemaal achter zich laat. Iets wat jazz onvoorwaardelijk toelaat !”

„Bespelen van instrumenten leerde ik aan mezelf”

— Wanneer trok je naar het conservatorium ?

— **Jo Arend :** „Toen ik 12 was, volgde ik een notenleercursus aan het conservatorium van Veurne. Daarna ben ik naar de Gentse academie getrokken. Ik heb evenwel nooit het bespelen van een instrument in een conservatorium aangeleerd. Het zat zo : vader bracht regelmatig een nieuw instrument mee naar huis. Voor mij de gelegenheid om al die tuigen te leren bespelen. Toen ik boven op mijn kamer een stuk speelde, corrigeerde pa me telkens wanneer ik volgens hem een verkeerde noot attaqueerde. Met vader had ik ergens mijn eigen conservatorium thuis !”

— Als marinier was 't Hazegras je niet onbekend ?

— **Jo Arend :** „Hahahààà... De marine was toen nog in Oostende gevestigd, dus heb ik ergens het laatste stuk van de goeie periode van de zee-macht meegemaakt. Ik heb natuurlijk het Hazegras weten

floreren en maakte als muzikant zowel het nachtleven mee als de sterke muzikanten die Danny Boux, organist van de 1900 in de Van Iseghemlaan, en het orkest van Jean-Jacques in het casino zeker waren.”

— Even jouw instrumenten inkleuren ?

— **Jo Arend :** „Saxofoon : kan als geen ander een sentiment verwoorden. Ergens romantischer dan de wat agresievere trompet van Louis Armstrong. Klarinet : het instrument van Benny Goodman dat staat voor zachtmoedigheid en zich technisch iets sneller kan uiten dan de sax. Piano : ik kreeg de tijd om door de jaren heen virtuositeit op het toetsenmeubel aan te kweken. Het is een zeer compleet instrument, waarmee je jezelf kunt begeleiden. Orgel : het kerkorgel is een fantastisch werktuig dat vanuit de grote pijpen sacrale klanken met een ongelooflijke bombast heel ver om zich heen uitspuugt. Speelde ik in de kerk graag klassieke werken, dan gaf ik in het godshuis eveneens Beatlesongs recht van spreken !”

— Toonbeelden voor jou uit de wereld van de muziek...

— **Jo Arend :** „Gilbert Bécaud en Charles Aznavour liggen mij heel goed, omdat ik bij hen qua tekst en muziek veel dingen in terugvind die ergens ook een beetje mijn eigen zelf uitmaken. Ik begeleidde ooit Fats Domino in Barcelona en Andorra en was tijdens de wintersporten bedrijvig in Frankrijk en Scandinavië. Vorig jaar trad ik op in Washington en New York.”

— Wat doet een kleine Belg in 't koninkrijk van blues en rock ?

— **Jo Arend :** „Als je je vak

kent, zullen problemen haast onbestaande zijn. Wat mijzelf betreft : overal ter wereld staat er wel een piano... en als je daarbij weet dat ik wel altijd mijn sax meeheb, zal ik het muzikaal

wel overal kunnen rooien. Zo ben ik op de Caraïben bedrijvig geweest. Washington, fantastische stad die zeer rijk is aan mooie gebouwen, geeft je wel een apart gevoel. New York is bijna nog indrukwekkender. Ik leerde er een agent kennen die

me verzekerde dat ik zeker aan de bak zou komen, de dag dat ik aldaar zou neerstrijken.”

**Casino :
zaterdagavond
diner-dansant**

Jo Arend maakt ons erop attent dat er — zelfs nu tijdens de renovatiewerken in de kuraal — iedere zaterdagavond

van 20u. tot 24u. in het casino-restaurant een diner-dansant is, die hij regelmatig opluistert en waarop oudtijdse danstempo's rijkelijk aan hun trekken komen.

— **Wordt muzikant een arm toegestoken ?**

— **Jo Arend :** „Vandaag heeft een muzikant in België nog altijd geen statuut. Langs de ene kant kan een muzikant niet zelfstandig zijn en aan de andere kant wordt hij bijna nergens ingeschreven. We missen sociale zekerheid !”

**Brunch in het Thermae
Palace**

— **Luidruchtige ritmieken durven melodie verdringen...**

— **Jo Arend :** „Als nieuwe stijlen eigen zijn aan nieuwe tijden, hebben oude waarden daarom nog niet afgedaan. Muzikanten van vandaag zijn nog altijd bekwaam om koppels op één tegel te prangen of ze ongegeneerd van de ene kant van de danspiste naar de andere kant van 't etablissement te laten marsen of fox-trotten. Ikzelf durf de nieuwe ritmieken aan, maar heb daarom mijn populaire drang naar trage wals, musette, cha-cha-cha, swing, twist en Braziliaanszwoele tango nog niet afgezworen...”

**„Muzikant nog
altijd zonder
sociale zekerheid”**

— **Geraakt Montmartre uit tranig dal ?**

— **Jo Arend :** „Ik denk dat de geroemde Langestraattijd van weleer definitief gepasseerd is. Beschikkende over troeven als haven, vliegveld, cinema's en casino zal Oosten-de zich zeker herpakken. Spij-tig dat de Ensorstede primaire pistes mist op muzikaal gebied, zoals een gerenommeerde pianobar of een etablisse-ment waar er nog muziek wordt gespeeld.”

— **Laten we afsluiten met een hoogstandje...**

— **Jo Arend :** „Dan tip ik op de *Thermae Palace Brunch* die iedere tweede zondag van de maand plaatsvindt en die ik muzikaal opluister. In datzelfde monumentaal paleis van de Koningin der Badsteden viert de jazz vanaf Pasen iedere vrijdag hoogtij !”

Kerkorgel en sax in de clinch

Al 17 jaar maakt het Jo Arend Orchestra het met een bezetting van tien man waar. Een muziekgezelschap waarin men leden van het vroegere BRT-orkest als Eric Robin, Tony Gijselinks en Gilain Slingermeyer herkent. „We hebben al heel wat Vlaamse zangers, onder wie Wendy van Wanten, begeleid”, geeft Jo aan.

„Waar we vroeger tamelijk veel met ons *orchestra* optraden, beperkt dit zich thans veeleer tot de zomermaanden aan de Belgische kust. Hierbij wordt graag hulde gebracht aan Frank Sinatra, de jazz-vocalist die het als vedette verdomd verbracht. Een hommage die we af en toe ook voor Gilbert Bécaud in petto hebben”, somt Jo zijn favorieten op. — **Ook op nationale toer geweest?**

— **Jo Arend:** „We hebben nog het Galabal van de Militaire School gespeeld in de hoofdstad en traden al meermaals op voor DHL — courierdienst nummer 1 in België —, met telkens zo'n 4.000 aanwezigen. Niet te verwaarlozen, het feit dat bijna al-

le grote automerken op ons een beroep deden.”

— **Eveneens in 't Franse amusementscircuit gespeeld?**

— **Jo Arend:** „We treden regelmatig op in Wallonië. Heel binnenkort moeten we een drietal optredens in het Luikse verzorgen, waarbij een ode aan Gilbert Bécaud heel zeker zal gewaardeerd worden. We zitten trouwens heel veel in een Noord-Frans jazzcircuit dat zich nestelt al over Rijsel tot Rouen en Le Touquet-Paris Plage. Wat jazz betreft, ben ik trouwens meer in Frankrijk bedrijvig dan in België.”

Notengevecht De Panne
Vlaanderens ultieme Westhoek

blijkt met Pasen dit jaar de hoogdag van haar leven te worden toegewezen.

— **Jo Arend:** „We zijn met collega Alain Bourgois, orgelist in Koksijde, met een inzonder project begaan waarbij sax en kerkorgel mekaar op een meer dan harmonische wijze zullen aanvullen. Een hoogstandje dat vanaf 19u. op de hoogdag van Pasen in de O.L. Vrouwkerk van De Panne zal plaatsvinden. Een sportief gevecht tussen kerkorgel en sax dat zelfs Maria en zoon Jezus zal ontroeren. Meer en meer pastoors staan tegenwoordig open voor dergelijke grensverleggende muzikale interpretaties.”

Als kleuter al door muziek gebeten

Blokfluit en mondharmonica

Met een vader als trompettist kan het bijna niet anders of een jonge telg uit het gezin wordt eveneens door de muziek gebeten. „Vooraf tijdens de zondagnamiddagen heeft pa me geïntroduceerd in het medium van notenbalk en klankakkoorden”, weet Jo nog.

— **Wat moest, volgens pa, muziek eerst en vooral zijn?**

— **Jo Arend:** „Plezierig en ontspanning gevend. Iets wat volgens hem voor alle genres gold, inclusief klassiek.”

— **De brave en eenvoudige blokfluit...**

— **Jo Arend:** „De fluit is een historisch basisinstrument. Waar in Napoleons tijd het niet evident was om met koperen instrumenten te werken, waren fluit en trommel toen wel heel populair. De bouw van metalen instrumenten was toen verschrikkelijk duur. Bedoeld blaasinstrument was ergens de voorloper van klarinet, hobo en fagot. Zelfs de saxofoon werd van het oeroud *blaastuigje-met-zijn-twee-octaven* afgeleid. Let op, je moet heel vaardig zijn om uit de fluit de hele en halve noten te halen.”

— **De populaire mondharmonica...**

— **Jo Arend:** „Het fantastische aan dit instrumentje is wel dat je het overal kan meenemen. Zelfs als ik ging wandelen had ik *m'n moendmaziexje* altijd mee. Mijn eerste liedje? Dat was zowaar toen al een eigen compositie. Ik was toen pas aan mijn zesde lente...”